

Трудно ми е на възраст минала 80-те да си спомня събития (ако мога така да нарека това за което пиша сега) станали около 60-те години на миналия век. Вие млади хора не знаете, дори и майките Ви не знаят какво представляваше Елхово тогава - кал до колене дете се казва, прах и за износ, а за вода ходихме или на Касърската чешма (извън града по пътя за Тополовград) или на керамичната – „Тухларницата на Селовче“ на пътя за село Изгрев. Не се шегувам, а си спомням как сме живели тогава. И в този град, както казваме на турската граница, един ден по-точно с вечерния влак (а тогава го имахме, влака да, а сега го нямаме) пристигна младо семейство лекари по разпределение. Тя (Ивелина- стоматолог) той (Илия –лекар вътрешни болести или по-точно д-р Ивелина и д-р Илия Томови.

Винаги сме имали много добри лекари – Петър Хаджигенов – баща ги посреща, помага им да бъдат настанени в удобна за тях за това време квартира и то да бъде на главната улица „Г Димитров“ (улица Търговска сега). Разбира се без баня, а тоалетна в дъното на двора!?! Вие си представете да си расъл, учил, крачил по жълтите павета и отведнъж да се озовете в Елхово.

Мечтите им за бяла престилка, за просторни кабинети се сблъскват, с поликлиниката на ул. Ал. Стамболийски (Дядо Дянковите ханове) и вътрешно отделение на болницата се помещаваше в сградата, която сега е основно разбира се е ремонтирана за практиката на учениците от техникума. Тази сграда и служебна обстановка не отчайват младия отличник по медицинските науки д-р Илия Томов, напротив, той заработва с голямо желание и става любимец на пациентите си и на гражданите на този наистина малък град , но с добри хора, потомци на които живеят и днес тук и сред които има все още живи, които си спомнят с умиление за това прекрасно семейство д-р Томови.

Една от тези хора съм и аз Вела Попова имаща бих казала щастието да контактувам по-отблизо с тях. Не съм била пациентка нито на д-р Ивелина, нито на доктор Томов. Запознанството ни стана в читалището, където аз бях в състава на театралния колектив. Нашият режисьор Стойчо Стойчев (светла му памет) имаше слабостта да „обхожда“ училища, болници дори и казармата, за да си търси самодейци и ето че в болницата попадна на д-р Ивелина, млада, много красива млада жена, която тъкмо му бе необходима за булката в пиесата „Женитба“ на Гогол. Предлага, а тя най-елегантно му отказва и е откровена, че не става за сцената, но го насочва към Вътрешно отделение като казва, че там има един лекар, казва се д-р Томов, който винаги е мечтал да бъде някога артист. Стойчев разбира и го намира и тогава чак разбира че са мъж и жена – д-р Томови. Ето че на първата сбирка за новия сезон, около 60-те години (не помня точно годините). Д-р Илия Томов стана член на театралния колектив. Започнаха репетициите, а при нас те продължават месеци, защото участниците работят, а само вечер и то в определени дни репетират. Това обаче е предпоставка да се опознаят много добре, защото стават едно голямо семейство.

На всички репетиции идваха винаги двамата, та къде другаде да отидат в Елхово. Боже, ако знаете колко бяха красиви и винаги така хубаво облечени като за ревю.

Томата (така най-напред го нарече Стойчев) и така го наричахме в всички, защото при нас той беше като останалите, а не със слушалката и бяла престилка. Няма да говоря и пиша за знанията и познанията му в медицинските науки, аз го следвах, колкото може разбира се в тези два театрални сезона, в които бяха постановките „Женитба“ и „Когато слушаш хората“. Тогава играехме дълго време пиесите, по много представления, и знаете ли какво ставаше след всяко представление. Томата беше обсипван с цветя. Публиката казваше за Нашия доктор, а той усмихнат благодареше и колко много доброта излъчваха очите на този човек – нашия Тома.

Ще ви кажа един случай по този повод. Играхме в село Гранитово - сняг, вятър, студ, а ние пътуваме с покрит камион при декорите. След представлението при нас дойде един човек, много разтревожен, който попита кой от артистите е доктор, и се насочи към Стоян Гъдев, нашия голям български артист, а Гъдев с медения си глас и гръмкия си смях извика; „Абе мязам ли ти на доктор, та аз съм ситовски овчар, а онова там в кишето е доктор.“ Човека сподели нещо с доктора, след което помоли най-учтиво Стойчев да почака малко и излязоха навън. Не след дълго при нас на сцената дойде доктора като водеше жена наметната с едно одеяло и каза на Стойчо, че жената е много болна и трябва да я настани в болницата, Качихме се в камиона, д-р Томов с болната в кабината при шофьора и така направо в болницата. Свалиха болната, доктора и Гъдев я придружиха, а след това отидохме в читалището. Каква човечност, каква доброта и грижа за човека, без такси и без клинични пътеки, а само водени от едно - клетва дадена при дипломирането. В началото казах и сега потвърждавам академик д-р Илия Томов познавам от сцената като човек, а други големи светили са го удостоили с титла и звание в областта на медицината. Макар и много млад той беше уважаван от много свои колеги, също много добри лекари – д-р Хаджигенов, д-р Яламов, д-р Якубян, а проф. д-р Одисеев, който дойде след д-р Томов в Елхово кръсти тук дъщеричката си и то д-р Ивелина Томова и стана кръстница с името Ивелина, която днес е доцент д-р Ивелина Одисеева във ВМА София.

Когато семейство д-р Томови напуснаха Елхово и заслужено отидоха в реномирани болници в София ние гражданите на град Елхово дълго време тъгувахме за тях, а когато Стоян Гъдев си идваше към нашия град, който също взеха във военния театър, винаги ни носеше поздрави от проф. Илия Томов, а по-късно вече от академика д-р Илия Томов.

Спомням си в момента за него. Слушах едно интервю с нашия голям кардиолог проф. Чирков. Той говореше за тази област в медицината и каза точно така, че България трябва да се гордее с имена като акад. Д-р Илия Томов. Аз се зарадвах в момента много, изпитах чувството, че говорят за мой много близък човек и вярвам, че много мои съграждани в момента са били пред телевизорите също са изпитали това чувство, а той акад. Илия Томов наистина заслужава това. Поклон от всички ни пред светлата му памет.